

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่จะเป็นตัวกำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ของประเทศไทย โดยได้ทำการวิเคราะห์ในระดับภาพรวมของ FDI และในระดับแยกย่อยโดยแบ่งตามประเภทของธุรกิจจำนวน 5 กลุ่มธุรกิจ ได้แก่กลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม กลุ่มธุรกิจสถาบันการเงิน กลุ่มธุรกิจการค้า กลุ่มธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และกลุ่มธุรกิจบริการ การศึกษาใช้วิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุเพื่อสร้างสมการความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรตามได้แก่ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กับตัวแปรอิสระจำนวน 7 กลุ่ม ได้แก่ 1) ความต้องการของตลาดและขนาดของตลาด 2) การเกาะกลุ่มรวมตัวกัน โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนย่อยคือ โครงสร้างพื้นฐาน ระดับการพัฒนา และระดับของการลงทุนของต่างชาติ 3) คุณภาพของแรงงาน 4) ต้นทุนของแรงงาน 5) ระดับของการเปิดเสรี 6) ความเสี่ยงของประเทศ และ 7) อัตราแลกเปลี่ยน โดยใช้ข้อมูลในช่วงหลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ ระหว่างปี 2540 ถึง 2550 มาใช้ในการวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทยในภาพรวมได้แก่ปัจจัยด้านความต้องการของตลาดและขนาดของตลาด และปัจจัยด้านการเปิดเสรี โดยทั้งสองปัจจัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับ FDI ในส่วนของผลการวิเคราะห์เมื่อพิจารณาในระดับแยกย่อยตามประเภทธุรกิจของ FDI พบว่าสำหรับ FDI ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดขนาดของ FDI ได้แก่ปัจจัยด้านความต้องการของตลาดและขนาดของตลาด ปัจจัยด้านการเปิดเสรีของประเทศ ปัจจัยด้านระดับอัตราแลกเปลี่ยน และปัจจัยด้านความเสี่ยงของประเทศ สำหรับ FDI ในกลุ่มธุรกิจสถาบันการเงิน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ FDI ได้แก่ปัจจัยด้านความต้องการของตลาดและขนาดของตลาด ปัจจัยด้านการเปิดเสรี และปัจจัยด้านความเสี่ยงของประเทศ ในส่วนของ FDI ในกลุ่มธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ FDI ได้แก่ปัจจัยด้านการเปิดเสรี และปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยน ในขณะที่ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ FDI ในกลุ่มธุรกิจบริการพบว่าเป็นปัจจัยด้านความต้องการของตลาดและขนาดของตลาด